

ὑπόστασιν ἴδρουμα, ἐνῶ οὐδ' ὀβολὸν διαθέτονον ὑπέρ τῆς Μούσης καὶ τῶν γραμμάτων, μένον θαμιναίᾳ ὑπὸ τὸν κοινοτοβοριθῆ στοιβὸν τῆς πτωχῆς μου βιβλιοθήκης, ἀρεσκόμεναι ἴσως περισσότερον νὰ ἔχωσι σίντροφον τὰ μονοσπόνδυλα καὶ ἀθῶα ἔντομα τῶν τοίχων τοῦ δωματίου μου παρὰ τὰ ἀνθρωπόμορφα μεγαθήρια τοῦ κοινοτικοῦ δημοσιογραφείου!

Καὶ εἴαν μὲν οἱ στίχοι μου οὔτοι μέσα εἰς τοὺς ὁποίους πιστεύω νὰ βρῆτε κάποιαν ἰδεολογικὴν καὶ μορφολογικὴν ἰδιοτυπίαν, πρὸ παντός δ' εἰλικρινὲς αἰσθημα καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ἰδέαν ἀρέσουν εἰς μερικοὺς ἐκλεκτοὺς, τοῦτο θὰ ἦτο τὸ γλυκύτερον βάλσαμον εἰς τὴν φαρμακευμένην ψυχὴν μου. *Ἐάν δὲ διαστείλων Μεριστοφελείως τὰ χεῖλη ἢ σαοδελογέννητος γενεαλογικῶς, Πολυτεκόκειος γραμματολογικῶς πνευματικῆ ἡμῶν ἀριστοκρατία, ἢ μπουρζουαδικῆ δοκησιοσφία καὶ ἢ Γιανήρειος φάλαγξ τῆς ἐγχωρίου καὶ ξένης μαλλιαρᾶς βιομηχανίας, οὗς βεβαίῳ ὅτι θὰ ἠγάχουσι πολὺν περισσότερον, ἐφόσον δὲν θὰ διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ ἤρεσκον, νὰ σπρηγνῶνται τοῦτέστιν αἰσθητικῶς πρὸς μίαν ἑκφυλὸν καὶ ψευδοσοκαροτάλειον γενεάν, ἐφόσον γνωρίζω καλῶς τὸ ἔργον μου, ἐφόσον θὰ εὐρεθοῦν δύο-τρεις (καὶ μοῦ φθάνουν αὐτοὶ) θαμμένοι ἴσως καὶ ἀγνωστοὶ τῆς Τέχνης μισταγωγοὶ νὰ νοιώσουν τί ἔργαγμα καὶ ἐφόσον διὰ τὴν σταθερότητα τῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἐγνωμοσύνης ἐνὸς ἀνεσφαλτοῦ ἠθικῶς περιβάλλοντος καὶ λορδουμένων τῶν παρνασομηκῶτων, ἀρεκτὰ μ' ἐδίδαξε καὶ ἀρεκτὰ, νομίζω, διημεύησε τὴν ὁρμὴν μου τὸ ἔκτον τραγοῦδί μου.

Με πόνον, τιμὴν καὶ ἀγάπην

Φ. ΠΑΝΑΣ

* Ἀθῆναι, Ὀκτωβρίου 31 1913

* Αἱ Ὑπογραφαὶ τῶν τεσσάρων πληρεξουσίων τῶν συμμάχων Κρατῶν ἐν τῷ Αἴμῳ, κατὰ τὴν Α' ἐν Λονδίῳ Συνδιάσκεψιν *